

ΓΙΩΤΑ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Το ζευγάρι απέναντι δεν καβγαδίζει πια

Μυθιστόρημα

ΚΕΔΡΟΣ

Γιώτα Στεφάνου: *Το ζευγάρι απέναντι δεν καβγαδίζει πια*

ISBN 978-960-04-4935-8

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διορθώσεων: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Βασιλική Κουρούδη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Γιώτα Στεφάνου, 2018*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2018*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Ακούω όλο και λιγότερο πια τον Γιάννη. Ακούω όλο και περισσότερο αυτή τη φωνή – δεν μπορεί παρά να είναι η δική μου. Ανεβαίνει κατευθείαν από την καρδιά μου και ταλαντεύει τα οστάρια του αυτιού – τη σφύρα, τον άκμονα, τον αναβολέα –, όπως ένα ανοιξιάτικο αεράκι κουνάει απαλά τρεις μακρόμισχες παπαρούνες. Αυτή η φωνή, που την ακούω εσωτερικά στο αυτί μου, είναι χαριτωμένη. Τώρα μου ψιθυρίζει: Τι όμορφα που βρέχει! Ακριβώς τη στιγμή που ο Γιάννης ανοιγοκλείνει το στόμα και μου μιλάει. Ίσως να μου λέει: Πόσο γριά φαίνεσαι όταν είσαι αγουροξυπνημένη! Ή κάτι άλλο, χειρότερο: Δεν πέθανε ακόμα;

Δεν τον ακούω όμως. Ακούω μόνο την καινούργια μου φωνή. Μου λέει ήρεμα, με έναν επιτακτικό, αλλά βελούδινο, τόνο: Πρέπει να τον σκοτώσεις, Βέρα. Πρέπει απλώς να τον σκοτώσεις.

Έξω από τη στοά έχει κατασκηνώσει ένας άστεγος. Έχει βολέψει τα πράγματά του στην εσοχή μιας βιτρίνας έξω από ένα άδειο κατάστημα· σουρωμένα βρώμικα στρωσίδια που σχηματίζουν μια φωλιά στο σχήμα του κορμού του. Τον βλέπω κάθε πρωί, όταν ανοίγω το μαγαζί, πάντα να κοιμάται, παραδομένο σε εκείνο τον κουρασμένο ύπνο που κάνουν οι δυστυχισμένοι. Το ένα του μάτι είναι μικρότερο από το άλλο, το βλέφαρο στη μία κόγχη ζαρώνει περιέργα. Πάντα προσέχω τις δυσμορφίες, έχω κάτι σαν κεραία. Το παραμορφωμένο δάχτυλο εκείνου του εργάτη που σουλούπωσε την αποθήκη, τις κρυμμένες πίσω από τα μαλλιά ουλές μιας χοντρούλας – συνήθως αγοράζει από εμάς θερμοδομετρητές ή οδηγούς για γρήγορες δίαιτες –, τον κηδεμόνα για τη σκολίωση ενός εφήβου που διαλέγει βιβλία τεχνολογίας – άκαμπτος κάτω από τα φαρδιά του μπλουζάκια, σαν να είναι καρφωμένος στη σάρκα του.

Περπατάω στη μικρή στοά, ξεκλειδώνω το λουκέτο στο σιδερένιο ρολό προστασίας, μπαίνω και σχηματίζω τον συνδυασμό του συναγερμού για να τον απενεργοποιήσω. Βάζω αμέσως ένα σιντί στο σιντί πλείερ, το πρώτο που βρίσκω. Σουίτα για τσέλο του Μπαχ. Όλα αυτά ταιριάζουν: η φούστα που θροΐζει στους αστραγάλους μου καθώς περπατάω, τα βιβλία γύρω μου, ο Μπαχ, τα βικτοριανά κόκκινα μαλλιά μου, η μικρή στοά με την αιψίδα πριν την είσοδο του βιβλιοπωλείου. Βάζω την καφετέρια στην πρίζα. Ο καφές που γουργουρίζει στη μηχανή, η βροχή που ξεσπάει πάνω

στην μπροστινή βιτρίνα, όλα μου αρέσουν. Συμβαδίζουν με το μέσα μου.

Μελωδικός μεταλλικός ήχος. Η πόρτα ανοίγει, μερικές σταγόνες βροχής λεκιάζουν τα τερακότα πλακάκια. Και μετά μπαίνει η Τάνια. Ντυμένη σχεδόν αντρικά, με μπουφάν και παντελόνι μέσα σε αρβύλες.

«Τι παλιόκαιρος», λέει χωρίς να χαιρετήσει. Ισιώνει τα κοντοκουρεμένα μαλλιά της: «Νομίζω πως η πρώτη σταγόνα περίμενε να βγω από το σπίτι για να πέσει εκείνη ακριβώς τη στιγμή».

Η Τάνια είναι καλοκαιρινός τύπος. Οδηγεί μηχανή, της αρέσει να κάνει ελεύθερο κάμπινγκ. Πριν παντρευτεί της άρεσαν οι καλοκαιρινοί έρωτες, οι φουσκωμένοι από τους μυς άντρες, οι αρπαχτές της μιας βραδιάς. Είναι ρεαλίστρια και αποτελεσματική. Και στη ζωή και στη δουλειά. Και, παρά την αγριάδα που εκπέμπει το βλέμμα της, είναι πολύ πιο καλοσυνάτη απ' όσο δείχνει. Την έχω δει που φέρνει κέικ και μπισκότα στον άστεγο, κρυφά απ' όλους. Ενώ εγώ απλώς αρκούμαι στο να παρατηρώ το ατροφικό του μάτι. Δεν μπορώ να είμαι πραγματικά καλή με τους ανθρώπους. Να κάνω πράγματα γι' αυτούς... Φταίει η μητέρα μου, υποθέτω. Ρουφάει κάθε ευγενική μου πρόθεση. Ξεμένεις από καλοσύνες όταν είσαι υποχρεωμένη να νταντεύεις τη μητέρα σου, να την ξυπνάς από το βραδινό μεθύσι, να τη βάζεις κάτω από το νερό για να τη συνεφέρεις.

Γκλιν γκλιν, ακούγεται το κουδουνάκι της εισόδου. Ο πρώτος πελάτης εισβάλλει κάπως αγχωμένος· η βροχή είναι δαίμονας για τους περισσότερους. Με την Τάνια δεν έχουμε διαχωρίσει τα καθήκοντά μας. Κάνουμε τα πάντα και οι δύο. Πότε τις παραγγελίες, πότε το ταμείο, πότε την καθαριότητα της τουαλέτας. Και οι πελάτες επιλέγουν ασυναίσθητα ποια από τις δύο θα τους εξυπηρετήσει. Οι πιο νέοι συνήθως απευθύνονται στην Τάνια. Έχει πιο σύγχρονη εικόνα· είναι πιο ξεκάθαρη στις προτάσεις της, πιο

κοφτή. Οι άντρες, επίσης, επιλέγουν την Τάνια. Μόλις τη βλέπουν την εμπιστεύονται, δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς. Δείχνουν μια δύναμη οι κινήσεις της, μια αποφασιστικότητα. Είναι σαν να γράφει στο μέτωπό της «Αφήστε με να σας οδηγήσω εγώ στο πιο συναρπαστικό αστυνομικό, ξέρω τι θέλετε, κάτι με αίμα, δράση και γκόμενες με σφιχτά στήθη».

Εμένα με προτιμούν οι γυναίκες. Ηλικιωμένες, με αφράτα γκρίζα μαλλιά. Μαμάδες με αεροδυναμικά καρότσια που ψάχνουν ένα ωραίο παιδικό βιβλίο. Έφηβες με ακμή και μακριά λυτά μαλλιά που αναζητούν ιστορίες για δράκουλες και γκόθικ έρωτες. Είμαι ο άνθρωπός τους. Ξεχωρίζω από μακριά. Δείχνω σαν να μην έχω ιδέα από πρακτικά θέματα, σαν να μην ξέρω καν τον υπουργό Οικονομικών.

Ο πελάτης κατευθύνεται προς την Τάνια. Τον ελκούν τα μακριά πόδια της, το στενό, σχεδόν ασφυκτικό, τζιν και η πρόσχαρη φάτσα της. Ρίχνω μια ματιά στο ντύσιμό του: καλοκαιρινό κουστούμι χωρίς γραβάτα, γαλάζιο πουκάμισο, μοκασίνα. Μαντεύω: βιβλίο για την κρίση. Ή ίσως ένα ιστορικό βιβλίο, για τον Χίτλερ ή κάτι τέτοιο. Κινούμαι προς το ταμείο, η Τάνια θα τον αναλάβει, το δίχως άλλο. Εγώ θα χτυπήσω αργότερα την τιμή, θα δώσω τα ρέστα, θα ρωτήσω «Είναι για δώρο;» Δεν θα 'ναι για δώρο, μαντεύω γι' άλλη μια φορά. Δεν φαίνεται να είναι ο τύπος του άντρα που θα ερχόταν στις εννιά το πρωί με βροχή να αγοράσει ένα βιβλίο για δώρο. Η έκφρασή του έχει κάτι σκληρό, κάτι κλειστό. Μην ενοχλείτε, τα πηγαίνω μια χαρά με τον εαυτό μου. Κρατάει θήκη υπολογιστή σε σχήμα χαρτοφύλακα, δεν έχει ομπρέλα. Οι κάλτσες του είναι μια έκπληξη έτσι όπως ξεπροβάλλουν ελάχιστα κάτω από το παντελόνι του: μπλε με μικροσκοπικά άσπρα πουά. Γυναικείο άγγιγμα, σίγουρα. Ή ίσως δώρο από συναδέλφους στη δουλειά που θέλουν να «σπάσουν» λίγο το αυστηρό, βαρετό ντύσιμό του.

«Είναι για δώρο;» ρωτάω όταν φτάνει στο ταμείο.

Έχει διαλέξει ένα βιβλίο για την οικονομική κρίση, και φυσικά δεν θα είναι για δώρο.

«Όχι», λέει.

«Μετρητά ή κάρτα;»

«Μετρητά».

Μετρητά... Οπότε αποκλείεται να ρίξω μια γρήγορη ματιά στη ζωή του. Όνομα, επίθετο, τέτοια μικροπράγματα δίνουν ένα κάποιιο στίγμα. Πληρώνει με ένα τέλειο, ατσαλάκωτο εικοσάευρο.

«Θέλετε να βγάλετε κάρτα πελάτη; Οι πελάτες μας έχουν επιπλέον έκπτωση», λέω ενώ βάζω το βιβλίο σε μια υφασμάτινη σακούλα. «Θα χρειαστούν μόλις λίγα λεπτά...»

Το βλέμμα του τώρα τσακίζει παιχνιδιάρικα και το πρόσωπό του αλλάζει.

«Γιατί όχι;» λέει.

Συμπληρώνει στα γρήγορα τη φόρμα. Γράφει κεφαλαία γράμματα. Οξύαιχμος, αντρικός γραφικός χαρακτήρας. Καθώς γράφει, οι μανσέτες του ανασηκώνονται, φανερώνεται ένα τεράστιο καντράν με μεταλλικούς δείκτες.

Δεν ξέρω γιατί, αλλά θέλω να παρατείνω την παρουσία του μέσα στο μαγαζί. Ίσως για να βρω μια δυσμορφία πάνω του, κάτι άσχημο και συνηθισμένο. Έχει υγιή μαλλιά, ξανθά σε μια πρώτη εντύπωση ή ίσως ξανθά μαζί με γκριζα. Πυκνές βλεφαρίδες, η καθεμία με δικό της χρώμα, μαύρο, ξανθό, άσπρο, γκρι· αποχρώσεις που βρίσκεις σε ένα πινέλο ζωγραφικής με συνθετική τρίχα. Μου δίνει την αίτηση, τα χέρια μας για λίγο μπερδεύονται, γελάμε.

Όμορφα δόντια, όχι από εκείνα τα συμμετρικά και ψεύτικα, αλλά με λίγο πεταχτούς προς τα έξω κυνόδοντες, που σε κάνουν να υποψιάζεσαι πως γέρνει το κεφάλι, υπό κάποια γωνία, όταν φιλάει. Διατρέχω με τα μάτια την αίτηση και η καρδιά μου χάνει έναν χτύπο όταν βλέπω συμπληρωμένο το τηλέφωνό του. Ρωτάω για να το επιβεβαιώσω – είναι η δουλειά μου.

«Γιάννης Πανταζής, εεε, μάλιστα», αποθηκεύω τα στοιχεία του στον υπολογιστή. Περνάνε λίγα λεπτά. «Δεν θα καθυστερήσουμε», τον ενημερώνω κι εκείνος κάνει μία κίνηση καθησυχαστική.

Η κάρτα είναι έτοιμη, του τη δίνω.

«Είμαι πλέον και επίσημα πελάτης;» ρωτάει.

Γνέφω καταφατικά. Νιώθω ντροπαλή, πιο ντροπαλή απ' όσο είμαι συνήθως.

«Μπορείτε να κάνετε παραγγελίες και από το τηλέφωνο», λέω.

«Το νούμερό μας είναι γραμμένο στην κάρτα».

Κοιταζόμαστε στα μάτια για ένα ολόκληρο λεπτό. Τα δικά του μάτια είναι καστανά, με κίτρινες γραμμές στην ίριδα.

Μας χαιρετά αγγίζοντας πεταχτά το μέτωπό του, ένα βλέμμα σ' εμένα, ένα στην Τάνια, μετά ανοίγει την πόρτα, γκλιν γκλιν, και χάνεται στη στοά με τη θήκη του υπολογιστή πάνω από το κεφάλι του σαν ομπρέλα.

«Ωραίος άντρας», λέει η Τάνια, και μετά αρχίζει να μου μιλά για μια δίαιτα αποτοξίνωσης με ορυκτό άλας. Πιάνω το ξεσκοινόπανο από το κάτω ντουλάπι του ταμείου και αρχίζω να ξεσκοινίζω. Οι παλάμες μου είναι ιδρωμένες, ευτυχώς που αυτός δεν μας χαιρέτησε με χειραψία. Το τηλέφωνο χτυπάει, αρπάζω την ασύρματη συσκευή και την κρατάω με το πιγούνι μου για να έχω ελεύθερα τα χέρια.

«Βιβλιοπωλείο Η Γνώση», λέω.

«Τηλεφωνώ γιατί ήδη σε πεθύμησα», τον ακούω από την άλλη άκρη της γραμμής.

Έφυγα σκαστή από τη δουλειά, με τις ευλογίες της Τάνιας, και τώρα κάθομαι απέναντί του, πάνω από τα φλιτζανάκια των εσπρέσο μας, με τη βροχή να πέφτει καταρρακτωδώς. Η πρότασή του ήταν αφοπλιστική: «Να πιούμε μαζί έναν καφέ;» «Πότε;» ρώτησα. «Τι λες για τώρα;» απάντησε.

Το καφέ μυρίζει αποσμητικό χώρου· μια τοιγαρίλα αναδύεται από καθετί τριγύρω, καθώς ενισχύεται από την υγρασία της μέρας. Πάνω στο στρογγυλό τραπεζάκι – είναι τόσο μικρό, που αναγκάζει τα γόνατά μας να τσουγκρίζουν σε κάθε κίνηση – έχουμε αφήσει και τα κινητά, τοποθετημένα δίπλα δίπλα. Το δικό του φωτίζεται πού και πού. «Ειδοποιήσεις για τα μείλ», μου εξηγεί. Ο ιδιοκτήτης του καφέ μάς παρακολουθεί με νυσταγμένα μάτια, η εισβολή μας πρωί πρωί τον αιφνιδίασε. Μόλις που πρόλαβε να ζεστάνει τη μηχανή του καφέ, αλλά δεν έχει προλάβει να καλοξυπνήσει. Βάζει στο σιντί πλείερ ένα άγριο κομμάτι που ταιριάζει με τη δύναμη της βροχής, απέξω οι περαστικοί, βιαστικοί κάτω από τις πολύχρωμες ομπρέλες τους, στρέφουν για λίγο το βλέμμα τους σ' εμάς καθώς προσπερνούν τη βιτρίνα της καφετέρας.

«Πώς σε λένε, λοιπόν;» λέει και στριμώχνει τους αγκώνες του στην επιφάνεια που έχει απομείνει πάνω στο τραπέζι, με το πιγούνι να ακουμπάει στις πλεγμένες χούφτες του.

«Βέρα», λέω.

«Από τη Βερόνικα Λέικ;»

«Από τη Βέρα Κρούσκα, η μητέρα μου τη θαύμαζε...»

«Η εκδοχή της Βερόνικας Λέικ σου ταιριάζει πιο πολύ».

«Γιατί;»

Ανασηκώνει τους ώμους:

«Σου πηγαίνει η χολιγουντιανή εκδοχή, κατά κάποιο τρόπο», αγγίζει φευγαλέα τον καρπό μου. «Πιστεύεις στις προηγούμενες ζωές;»

«Όχι», λέω.

«Άρα δεν πιστεύεις και στις επόμενες...»

«Όχι». Και μόνο η ιδέα να περάσω ξανά τα ίδια σε μία επόμενη ζωή μου φέρνει ιλιγγο.

«Κι όμως η εμφάνισή σου παραπέμπει σε άλλες εποχές. Η μακριά φούστα, τα μαλλιά σου...»

«Μου αρέσουν τέτοια ρούχα. Είναι βολικά».

«Και πώς εξηγείς το ότι νιώθω σαν να σε ξέρω από παλιά;» παραμερίζει το φλιτζάνι του καφέ και φέρνει πιο κοντά το πρόσωπό του στο δικό μου. «Ξέρεις, ένιωσα βασανιστική την ανάγκη να σε συναντήσω τώρα, αυτή τη στιγμή, παρατώντας τη δουλειά».

Χαμογελάει σαν να θέλει να δείξει πως και του ίδιου του φαίνονται αστεία αυτά που λέει. Έξυπνο εκ μέρους του. Απλώνει τα δάχτυλα του επιθετικά και μετά τα μαζεύει, ακριβώς την ώρα που θα μπορούσα να τον χαρακτηρίσω γελοίο.

Τώρα ανασηκώνω εγώ τους ώμους και αφήνω τον καπνό μου να βγει από τα χείλη αργά και προκλητικά. Καλά τα πας, συνέχισέ το, του λέω με το βλέμμα. Περνάει το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του, η κίνηση αφήνει να φανούν ξανθωπές, δυνατές τρίχες κάτω από τη σιδερωμένη μανσέτα του.

«Δεν είμαι τέτοιος τύπος», λέει αργά.

«Τι τύπος;»

«Δεν είμαι ο τύπος που κάνει καμάκι στις εννιά το πρωί. Για την ακρίβεια, είναι η πρώτη φορά που κάνω κάτι τέτοιο».

Μισοκλείνω τα μάτια με καχυποψία, αλλά χαμογελάω.

«Δεν θα το πεις;» λέει.

«Ποιο;»

«Πως και για σένα είναι η πρώτη φορά που ακολουθείς έναν άγνωστο άντρα;»

«Είναι η πρώτη φορά...»

Ανακάθεται κάπως αλαφιασμένος. Πίνει μια γουλιά καφέ, ρίχνει μια ματιά στο ρολόι. Μετά αφήνει να φανεί στο πρόσωπό του ένα λοξό χαμόγελο, κάπως παιχνιδιάρικο:

«Είναι πολύ νωρίς το πρωί για να σε ρωτήσω αν πιστεύεις στον κεραυνοβόλο έρωτα;»

«Είναι ήδη εννιάμισι, οπότε μπορώ να απαντήσω... όχι», γελάω κι εγώ.

«Και πώς εξηγείς αυτό που ένιωσα; Πως σε ξέρω από κάπου, πως σε ξέρω από παλιά;» κατεβάζει τα βλέφαρα και τα σηκώνει μετά απότομα καρφώνοντας το βλέμμα με τις κίτρινες ίριδες κατευθείαν στο δικό μου. «Πώς εξηγείς, λοιπόν, Βέρα, αυτό το ντε-ζαβού;» λέει με έναν δραματικό και επίσημο τόνο.

«Μπορώ να σ' το εξηγήσω με πολλούς τρόπους, αλλά θα βαρεθείς», λέω.

Στο μυαλό μου οι πληροφορίες αναδύονται καταγιγιστικά, σαν να 'μαι μηχανή αναζήτησης: «διαταραχή μνήμης», «συμμετέχουν ο αμυγδαλοειδής πυρήνας και ο ιππόκαμπος του εγκεφάλου», άλλη θεωρία μιλάει για «καθυστέρηση μεταφοράς της εικόνας του ενός ματιού, που προκαλεί στο άλλο μάτι την αίσθηση μιας ήδη υπάρχουσας ανάμνησης». Πολλά μοναχικά βράδια, πολλά άδεια Σαββατοκύριακα, πολλές πολλές άσχετες γνώσεις από το ατέλειωτο σερφάρισμα στο ίντερνετ.

«Δεν βαριέμαι ποτέ», λέει. «Ειδικά γυναίκες σαν κι εσένα», πιάνει μια μπούκλα από τα μαλλιά μου και την τυλίγει στον δείκτη του. Την κοιτάζει με ενδιαφέρον: «Είναι φυσικό αυτό το χρώμα;»

Θα 'πρεπε να είμαι τίμια, να πω την αλήθεια, να πω πως χρειάζομαι μία ώρα κάθε είκοσι μέρες για να διατηρήσω, πάνω από τα σχεδόν γκρίζα μαλλιά μου, αυτή την ψευδαίσθηση κόκκινου χρώματος, που ήταν κάποτε η φυσική μου απόχρωση.

«Ναι, γεννήθηκα με κόκκινα μαλλιά», λέω.

«Ζεις και σε πύργο;»

«Όχι ακριβώς».

«Πώς θα σου φαινόταν αν σε φιλούσα αυτή τη στιγμή, μπροστά σε αυτό τον τύπο;»

Θα μου φαινόταν μια χαρά, σκέφτομαι. Αλλά λέω:

«Δεν θα μου φαινόταν κόσμιο».

Σβήνω με μια βιαστική, επαναλαμβανόμενη πίεση το τσιγάρο μου, κάπως τελεσίδικα.

«Πρέπει να πηγαίνω, έχω αφήσει μόνη την Τάνια στο μαγαζί», λέω και κάνω να ανασηκωθώ.

«Μείνε λίγο ακόμη», λέει. «Δεν πρόλαβα να σε φιλήσω».

«Σε συμβουλεύω να μην το κάνεις. Φοράω πολύ σκούρο κραγιόν και δεν νομίζω πως είναι η απόχρωση που σου ταιριάζει».

Αφήνει προς τα πίσω το κεφάλι του και γελάει. Βλέπω τους γυαλιστερούς κυνόδοντες και σκέφτομαι πως θα φιλάει λοξά, πως θα φιλάει καλά.

Αφήνει ένα χαρτονόμισμα στο τραπεζάκι χωρίς να περιμένει για ρέστα. Ανοίγει την πόρτα για να περάσω, η βροχή προλαβαίνει, πριν ανοίξω την ομπρέλα, και μουσκεύει το πρόσωπό μου. Τα μάγουλά μου καίνε, σχεδόν ακούω τις σταγόνες να τσιτσιρίζουν καθώς πέφτουν στο δέρμα μου, που το νιώθω καυτό και τσιτωμένο από την ένταση.

Με κοιτάζει καθώς σκύβω για να ανοίξω την ομπρέλα μου, κι εγώ αποφεύγω το βλέμμα του για να μη δει στα μάτια μου την ερώτηση: «Πότε θα μου τηλεφωνήσεις, πότε θα ξαναβρεθούμε;»

«Ευχαριστώ για τον καφέ, Γιάννη», λέω αργόσυρτα, μέσα στον θόρυβο από την κίνηση του δρόμου.

«Ααα», γελάει πλατιά. «Συγκράτησες το όνομά μου;»

«Πάντα συγκρατώ όσα με ενδιαφέρουν», λέω και του γυρίζω την πλάτη. Μέσα μου η ερώτηση χτυπάει σαν τρελαμένη καρδιά: «Πότε θα μου τηλεφωνήσεις; Πότε θα ξαναβρεθούμε;» Περπατάω γρήγορα μακριά του για να μην ακούσει αυτή την ερώτηση που ξεχύνεται απ' όλο μου το σώμα, που ουρλιάζει μέσα στο μυαλό μου. «Πότε θα μου τηλεφωνήσεις;»

Απομακρύνομαι μερικά μέτρα, θέλω να γυρίσω το κεφάλι, αλλά δεν το κάνω· η ερώτηση σιγοσβήνει απογοητευμένη μέσα μου. Μπαίνω στη στοά και νιώθω, στα ξαφνικά, το χέρι του να με αρπάζει, να με γυρίζει βίαια, και μετά, άτσαλα και βιαστικά, το στόμα του να αρπάζει το δικό μου. Αιφνιδιασμένη αφήνω την

ομπρέλα μου να πέσει. Το φιλί είναι δυνατό αλλά στιγμιαίο. Σταματάει, σηκώνει την ομπρέλα και μου τη δίνει στο χέρι σφίγγοντας, πάλι στιγμιαία, τον καρπό μου. Οι μύτες μας απέχουν μόλις λίγα εκατοστά, μυρίζω στο στόμα του τη μυρωδιά του καφέ. Μου λέει συνωμοτικά:

«Τελικά, Βέρα, νομίζω πως μου πηγαίνει αυτή η απόχρωση κραγιόν».

Γελάει. Φεύγει.

«Μόνο σ' εσένα θα μπορούσε να συμβεί κάτι τέτοιο», λέει η Τάνια την ώρα που μπαίνω στο μαγαζί. Αφήνει το υγρό για τα τζάμια και το χαρτί κουζίνας στον πάγκο και ανασηκώνει τα φρύδια: «Πες τα μου όλα!»

Της τα λέω.